

Arrest

nr. 212 783 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, respectievelijk zonder voorwerp en onontvankelijk worden verklaard, en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partijen, de beslissing houdende het zonder voorwerp verklaren van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissingen zijn gesteund op de volgende

identieke grond, met dien verstande dat het moment van afgifte van het inreisverbod en de duur ervan varieert, wat verder zonder enige relevantie zal blijken te zijn.

“ Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 08.03.2016 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

□ *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat haar werd betekend op 09.09.2013; Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 08.09.2016 . Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

□ *Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 10 dagen betekend op 17.02.2016;*

□ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.“*

1.2. Diezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf die door de derde verzoekende partij werd ingediend, onontvankelijk wordt verklaard, om de volgende reden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2016 werd ingediend door : [...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De paspoorten van zijn ouders kunnen niet aanvaard worden als identiteitsbewijs voor betrokkene daar betrokkene reeds sinds 10.06.2014 meerderjarig is. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.“

1.3. Ook op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde in hoofde van elk van de verzoekende partijen de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *“belang”* derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.)

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, Deceuninck).

2.1.2. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de tweede verzoekende partij, D.G., op 19 oktober 2017 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 9 oktober 2022.

2.1.3. Ter zitting gevraagd naar haar belang bij het handhaven van haar beroep stelt de tweede verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Bij gebrek aan enige concrete toelichting, moet worden besloten dat zij geen blijk geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Het beroep is derhalve onontvankelijk in hoofde van de tweede verzoekende partij.

2.2.1. De verwerende partij werpt de volgende excepties op:

*“1. Ten aanzien van verzoekster en haar meerderjarige zoon ([derde] verzoeker, de heer A. G.)
Ten aanzien van verzoekster, mevr. G. A. en de toen twee minderjarige kinderen, waaronder [derde] verzoeker, G. A., werd op 5 september 2013 een beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar. Zij werden hiervan in kennis gesteld op 9 september 2013. Het inreisverbod van drie jaar is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en het is hen derhalve verboden om zich tot 8 september 2016 om het Belgische grondgebied te bevinden.*

2. Ten aanzien van [tweede] [verzoeker]

Ten aanzien van [verzoeker] werd op 14 januari 2014 een beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar. Deze beslissing werd hen ter kennis gebracht op 23 januari 2014. Het inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en het is hen derhalve tot 14 januari 2017 verboden om zich op het grondgebied te bevinden.

3. Ten aanzien van alle verzoekers samen

Gelet op de uiteenzetting supra (1 en 2) dient te worden opgemerkt dat verzoekers het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep ontberen. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hen dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.”

2.2.2. Zoals hierna zal blijken, valt de exceptie samen met de grond van de zaak en kan ze niet worden bijgevalen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Met betrekking tot de beslissing houdende het zonder voorwerp verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van eerste verzoekster

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat zij op het ogenblik dat zij haar aanvraag indiende in België verbleef en dat tot op heden doet, dat haar aanvraag, waarin zij buitengewone omstandigheden had ingeroepen, wel degelijk een voorwerp heeft, dat de afwijzing ervan louter op grond van een inreisverbod geen afdoende argumentatie kan zijn, dat er geen enkel beletsel bestaat om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en zich daarin te beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden. De aanvraag is dan ook ten onrechte zonder voorwerp verklaard en niet behandeld, zo besluit zij.

3.1.2. De verwerende partij heeft zich in haar nota beperkt tot het opwerpen van de voormelde excepties.

3.1.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is, en wordt in essentie overwogen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, die verzoekster op 8 maart 2016 heeft ingediend, ‘zonder voorwerp’ zou geworden zijn omdat haar op 9 september 2013 een inreisverbod werd betekend voor de duur van drie jaar. De beslissing verwijst verder naar artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, §1, derde lid, 2 en 4, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag.

De in de motieven vermelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet hebben enerzijds betrekking op het verplicht af te leveren bevel om het grondgebied te verlaten aan *“een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is”* (artikel 7, eerste lid, 12°) en anderzijds op de procedure om de opschorting of de opheffing van een inreisverbod aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 74/12, §1, derde lid, 2 en 4).

Verder moet worden vastgesteld dat de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luiden:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Geen van de vermelde wetsbepalingen geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf ‘zonder voorwerp’ te verklaren.

Het inreisverbod waarvan sprake staat er dus niet aan in de weg dat de verwerende partij alle door de verzoekster aangevoerde buitengewone omstandigheden om de aanvraag in te dienen bij de burgmeester van de plaats waar zij verblijft en niet, zoals de regel het voorschrijft, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland, onderzoekt en beoordeelt in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Door een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren op grond van het loutere motief dat verzoekster onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied staat, wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Eén en ander klemmt overigens des te meer nu een inreisverbod pas rechtsgevolgen heeft vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokken vreemdeling naar het land van herkomst (HvJ 4 april 2017, nr. C-225/16, Ouhrani, §45). Aangezien verzoekster blijkbaar geen vrijwillige uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat haar op 9 september 2013 werd betekend, en actueel nog steeds op Belgisch grondgebied vertoeft, wordt haar actuele verblijfssituatie enkel beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. door het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, nr. C-225/16, Ouhrani, §49). Het inreisverbod brengt dus ten aanzien van verzoekster heden nog geen rechtsgevolgen teweeg en kan geen materiële grondslag zijn om een aanvraag om machtiging tot verblijf 'zonder voorwerp' te verklaren.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietigingen van de beslissing van 17 mei 2016 houdende het zonder voorwerp verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door verzoekster op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.2. Met betrekking tot de beslissing houdende de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van eerste verzoekster

3.2.1. Verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 7 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM.

3.2.2. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat hiervoor is gebleken dat de beslissing houdende het zonder voorwerp verklaren van verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

3.3. Met betrekking tot de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van derde verzoeker.

3.3.1.1. Het eerste middel is onder meer afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht. De passage die betrekking heeft op de onontvankelijkheidsbeslissing die aan de orde is, is de volgende:

“Dat tenslotte wat betreft de [derde] verzoeker er niet zomaar kan overgegaan worden tot afwijzing op basis van het feit alsof er niet voldaan is geworden aan de documentaire voorwaarden. Dat het niet opgaat eerst de bijdrage in de administratieve kosten voorbehoudsloos te ontvangen, en vervolgens zomaar af te wijzen op basis van een document dat beweerdelijk niet in het dossier aanwezig zou zijn. Dat minstens mocht verwacht worden dat DVZ navraag zou gedaan hebben tot de voorlegging van het beweerdelijk ontbrekende document, doch er liever zomaar al te gretig werd overgegaan tot afwijzing van de aanvraag wegens het ontbreken van het bewuste document.”

3.3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bewijslast bij het indienen van een aanvraag berust bij de aanvrager, die ervoor moet zorgen dat zijn aanvraag volledig is en die alle elementen ter kennis van het bestuur moet brengen opdat dat met kennis van zaken over de aanvraag kan oordelen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, onder meer op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Verzoeker betwist niet dat de documentaire voorwaarde niet was vervuld toen hij zijn aanvraag indiende en beroept zich ter zake niet op enige uitzonderingsgrond. Gelet op de duidelijke vereiste van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan hij zijn eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag als onontvankelijk af te wijzen op grond van de haar ter beschikking gestelde stukken en zonder haar bijkomend te verzoeken om de nodige stukken bij te brengen. Het gegeven dat de bijdrage in de administratieve kosten al was betaald, doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel, in zoverre het dienstig is, is niet gegrond.

3.3.2.1. Het tweede en derde middel zijn uiteengezet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procédure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procédure ingeroepen redenen.”

en

“DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 5 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procédures en de goede integratie. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandig- heden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St.

(11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.". Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen vele jaren de verzoekers zijn totaal verankerd er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid er is een minderjarig kind dat ook naar school gaan er is de mogelijkheid om een voltijds arbeidscontract af te sluiten van zodra er verblijfspapieren zijn bekomen. Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn. " Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezins- leden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen". (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

4.3.2.2. De Raad stelt vast dat derde verzoeker in de bestreden beslissing dingen lijkt te lezen die er niet in staan, en er volledig aan voorbijgaat dat zijn aanvraag zonder meer onontvankelijk werd bevonden om documentaire redenen. De bestreden beslissing bevat geen inhoudelijke beoordeling van de argumenten die hij in zijn aanvraag had aangebracht ten bewijze van het bestaan van buitengewone omstandigheden en van de gegrondheid van zijn aanspraken, en verzoeker toont niet aan waarom dat in casu wel het geval zou moeten zijn.

Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

3.4. Met betrekking tot de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan derde verzoeker.

3.4.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

[...]

Beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als G.A.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houden te zin van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 28.02.2016, aan hem betekend op 18.02.2016."

3.4.2. Het vierde en vijfde middel luiden als volgt:

“VIERDE MIDDEL

SCHENDING ART 7 VW

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEPIGING

In het land van herkomst komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in het land van herkomst plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit Dagestan/Tsjetsjenië in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Rusland. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde *"une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci"*. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM. In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit het herkomstland, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Dat verzoekers een verhoogd gevaar lopen gezien hun jarenlange afwezigheid van het Russisch grondgebied. Minstens is het zo dat deze situatie in het land van herkomst diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een *proce dure* op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Dat er een beoordeling dient te gebeuren van de actuele toestand, en er pas nadien met kennis van zaken beslist kan worden"

en

“VIJFDE MIDDEL

SCHENDING ART 3 iuncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoekers waarbij zij al heel wat problemen ondervonden in het land van herkomst. Door hun verleden zullen verzoekers ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van henzelf en hun familieleden tot gevolg. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM iuncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (*"independent and rigorous"*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is

onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers. Dat om dezelfde redenen als hoger gesteld ook de bevelen om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoekers dienen vernietigd te worden”.

3.3.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat derde verzoeker, als minderjarige, eind 2010 samen met zijn ouders in België arriveerde en dat zijn ouders op 17 november 2010 voor de eerste keer een asielaanvraag indienden, die werd afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de CGVS) op 23 augustus 2011 en, eveneens na beroep door de Raad werd geweigerd bij de arresten nrs. 70 829 en 70 830 van 28 november 2011. Op 11 september 2014 diende derde verzoeker zelf een asielaanvraag in, die opnieuw resulteerde in een weigeringsbeslissing van de CGVS van 23 september 2015 en na beroep door de Raad eveneens bij arrest nr. 161 830 van 11 februari 2016 werd geweigerd. Telkenmale werd geconcludeerd dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en dat er voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. In het laatst vermelde arrest werd gesteld:

“Verzoekers’ ongestaafde beweringen omtrent de situatie in Dagestan en hun loutere verwijzing naar “recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen” - rapporten die niet worden toegevoegd -, doen geen afbreuk aan de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.2. Inzoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.”

Dat de verwerende partij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM zou moeten overdoen omwille van de algemene situatie in het land van herkomst is niet aannemelijk: verzoeker toont immers niet aan op welke wijze het algemeen betoog in zijn verzoekschrift zou verschillen van hetgeen reeds werd onderzocht in de hiervoor aangehaalde arresten. Naast de expliciete verwijzing naar de criteria van artikel 3 van het EVRM, zoals hiervoor geciteerd, hield het onderzoek van de voormelde asielaanvragen immers ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), quod non, gelet op de ongeloofwaardige verklaringen.

Wat betreft verzoekers argument dat hij een verhoogd gevaar loopt gezien zijn jarenlange afwezigheid, moet worden vastgesteld dat dit een loutere bewering is, zonder meer, zoals dat overigens ook werd vastgesteld door de CGVS in zijn beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag die verzoeker had ingediend op 11 september 2017, na de thans bestreden beslissing.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, onwettig of met miskennis van zijn rechten van verdediging heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd, zonder dat hieraan nog een bijkomend onderzoek had moeten voorafgaan naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan, gelet op de antecedenten, om welke reden hierover bijkomend moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Een schending van deze bepalingen is niet aangetoond.

Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM niet kan

worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het vierde en vijfde middel kunnen niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen in zoverre deze op haar betrekking hebben. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De derde verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen die op hem betrekking hebben kan leiden en het beroep tot nietigverklaring ingediend door de derde verzoekende partij is onontvankelijk.. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2016 houdende het zonder voorwerp verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf die door eerste verzoekster werd ingediend en de beslissing van dezelfde datum houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in haren hoofde, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing tegen de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS